

[Steen.]

lem Hr. N. P. Nielsen holdt i Gaar paa det socialdemokratiske Partis Vegne, blev der rejst Krav om, at Overtrædelse af Lovens Bestemmelser paa det Punkt i alle Tilfælde burde medføre Tab af Kørekort. Det er taknemmeligt at sige det, man vil altid være sikker paa at kunne høste Bifald paa det, men jeg tror, at den højtærede Justitsminister i den Udtalelse, han for nogen Tid siden fremsatte til Offentligheden, har givet Udtryk for meget Kendskab til Mennesker og til Livets brogede Mangfoldighed, naar han ikke vil gaa ind for en saa kategorisk Bestemmelse, som Lovforslaget altsaa heller ikke indeholder, men som der her er fremsat Ønske om. Jeg for mit Vedkommende er villig til under de kommende Forhandlinger at gaa endnu videre end til de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, idet det er min personlige Opfattelse, at i Undtagelsestilfælde, hvor vi staar overfor at skulle afgøre paa Grundlag af en Række formildende Omstændigheder, om man skal frakende en Mand Kørekort eller lade ham beholde det, maa vedkommende som Betingelse for fortsat at have Lov til at køre Automobil forpligte sig til i det hele taget ikke at nyde Alkohol. Jeg kender meget vel de Betænkeligheder, der af erfarne Folk føres frem imod en saadan Bestemmelser Værd, men det er i hvert Fald et Krav, man fra deres Side, hvis Færdselssikkerhed det efter min Opfattelse gælder, med stor Ret kan rejse.

Endelig vil jeg gerne sige, at naar der nu fra Offentlighedens Side, og med fuld Ret, lyder et stærkt og efterhaanden enstemmigt Krav om, at der skal gennemføres strenge Regler, og at disse skal haandhæves, kunde Offentligheden selv paa afgørende Maade bidrage hertil. Nu er Forholdet jo det, at selv Folk, der er almindeligt bekendt for ved enhver Lejlighed at sørge for at faa en Taar over Tørsten, ikke har noget større Besvær med at skaffe sig den Attest for at være ædruelige Personer, som er Betingelsen for Kørekortets Erhvervelse. Paa det Omraade vil jeg gerne — selv om det første, jeg siger, maaske ikke siger saa meget, men saa maaske det næste kan gøre det — rette en Appel til alle, som underskriver en saadan Attest, om at være sig bevidst det Ansvar, de paatager sig, og rette en Appel til de Myndigheder, som skal udstede Kørekortet, om, inden dette sker, da saa godt, som det er menneskeligt muligt, at undersøge Værdien af den Attest, der foreligger.

Til Trods for, at de foreliggende Lovforslag ikke rører ved Spørgsmaalet om Hastighedsbestemmelsen, er det gaaet ind som

et Led i den Debat, der her foregaar. Jeg maa straks sige, at det glæder mig, at ingen af de Ordførere for dette høje Tings Partier, der indtil dette Øjeblik har talt, er gaaet ind for den Opfattelse, at der ikke skulde være nogen Begrænsning med Hensyn til Hastigheden for Danmarks Vedkommende, men der er fra to af Ordførerne fremsat Ønske om, at man skulde forlade de nuværende lovbestemte Hastighedsgrænser og erstatte dem med en Tilladelse til noget større Hastighed. Motiveringen herfor er den sædvanlige, idet man nemlig siger, at de Hastighedsbestemmelser, vi har, overholdes jo ikke. Nu skal jeg ikke benægte, at de ved Lejlighed er blevet overtraadt, det være mig fjernt, men jeg giver alligevel ikke saa forfærdelig meget for det Argument, fordi det er min Tro, at en hvilken som helst Hastighedsgrænse vil det gaa med paa samme Maade, som man paastaar, det gaar med den, vi har. Derimod tror jeg, at den Hastighedsgrænse, vi har, indeholder det af Værdi, at naar den samvittighedsfulde Motorkører skønner, at Vejens Udsigtsforhold og andet er saadan, at han kan benytte sig af den lille Ventil, der findes i Loven, til noget større Hastighed, føler han ogsaa det særlige Ansvar, han derigenem paatager sig. Men jeg er for min Part overordentlig villig til under den fortsatte Behandling af Sagen at gøre hele det Spørgsmaal til Genstand for en nøje Prøvelse.

Men naar man gaar ind paa det, melder der sig et Spørgsmaal, som er forfærdelig vanskeligt at komme over, og det er Spørgsmaalet om de saa vidt forskellige Vogntyper, som det her drejer sig om. Forholdet er det, at der er mangfoldige Vogne, som kører paa vore Landeveje i Dag, om hvilke det ifølge hele deres Opbygning og Konstruktion gælder, at den nuværende Hastighedsgrænse for dem maa være et absolut Maksimum, idet enhver yderligere Forøgelse af Hastigheden rummer en mægtig Fare baade for dem, der kører, og for dem, der møder dem. Det kan ikke nægtes, at ganske anderledes er Forholdet med Hensyn til andre moderne, bedre Vogntyper, der virker en Hastighed svarende til den, disse Vogntyper kører, slet ikke paa den Maade, hvad Færdselssikkerheden angaar. Og endelig er der efter min Opfattelse, naar Spørgsmaalet skal drøftes paa Grundlag af de Bestemmelser, vi har — og der foreligger ikke Forslag om noget andet —, en Væsensforskel paa Byerne og paa Landet, og jeg er noget tilbøjelig til at tro, at Bestemmelserne er for lave for Byernes Vedkommende.